

La llarga marxa de la dreta valenciana

FRANCESC VIADEL

El 1998, l'esquerra valenciana en bloc acomplirà el tercer any de la seua bíblica travessia pel desert sota el sol implacable, de terror babilònic, del president de la Generalitat, Eduardo Zaplana. El cas és que difícilment trobaran barret que els cobresca el cap.

Tot apunta que el desgavell orgànic i ideològic que s'han muntat tots sols els guardes del progrés no amainarà, i això mentre el Partit Popular valencià, conseqüent i expeditiu, rebla el seu programa polític i es consolida en el poder.

Per al PSPV-PSOE, 1997 ha estat, sense cap mena de dubte, el de la renovació irrenovable. Joan Romero, guanyador indiscutible del vuitè congrés del seu partit, ha hagut de malvendre una part important de la seua legitimitat democràtica a canvi de posar un grapat de noms en una nova executiva que ha estat dissenyada i pensada des de les catumbes de lermistes i ciscaristes. Assejats fins als límits del fàstic des de les pàgines de *Las Provincias*, ara i adés torpedinat per bona part de l'afiliació socialista, Romero —un home que encara no ha pogut moure's lliurement— i els seus ho tindran molt difícil per guanyar la Generalitat valenciana. I això, sense comptar que encara no tenen decidit a hores d'ara quins seran els rostres que encapçalaran les dues llistes electorals més importants: la que concorre pel govern autonòmic i la de l'ajuntament del cap i casal.

A l'esquerra estricta —ara representada per Esquerra Unida (EU) i Nova Esquerra (NE) després del trencament com a conseqüència de la lluita entre partidaris i detractors d'Anguita—, també els

van mal els afers de la *res publica*. Albert Taberner, ex-líder d'EU i actualment en NE, se l'ha engolit el no-res; mentrestant, el seu company de files, el diputat Manuel Alcaraz, crema aparells de fax per enviar les seues mil i una propostes polítiques a les redaccions dels diaris valencians.

A EU, mentrestant, han quedat els oficialistes encapçalats per Joan Ribó i el sector Esquerra i País liderat per un incòmode Pasqual Mollà disposat tothora

En el nacionalisme valencià sembla que alguna cosa va movent-se. Pere Mayor i Pepa Chesa han creat el Bloc Nacionalista Valencià.

a marejar l'allioli del nacionalisme valencià. Ribó, que sembla molt eficaç però poc convincent, haurà de conviure, doncs, amb un Mollà carismàtic i contundent que el dia menys pensat llança les seues hosts enceses contra el Palau d'Hivern d'Esquerra Unida. Millor ho tenen, però, els d'EU a les Corts valencianes, on Glòria Marcos continuarà fent de bombardier pesant en un front on les milícies de l'esquerra valenciana desprenen molt sovint olor de poma de caramel i de núvol de coto-en-pèl, sense que això vaja a redimir-los electoralment de la seua *aureas mediocritas*.

El PP, amb Zaplana al capdavant, es consolida i creix mentre l'esquerra, permanentment convulsa i fracturada, mira de retrobar el seu discurs. L'any que ve serà decisiu per afrontar les pròximes eleccions autonòmiques.

Un capítol a part mereix el nacionalisme, on sembla que alguna cosa va movent-se. Pere Mayor (UPV) i Pepa Chesa (PNV) han creat el Bloc Nacionalista Valencià (BNV). Si més no, la idea és bona per tal de remoure consciències, concitar il·lusions i captar vots. Justament el passat dia 12 de desembre, la coalició nacionalista es presentava al Palau de la Música de València amb un xou de gran espectacularitat mediàtica. En definitiva, el nacionalisme valencià celebrava la festa de la seua reunificació més que no pas un míting de pre-campanya electoral. Reunificació que, unida al pla d'implantació de llistes electorals per al País Valencià proposat pel secretari d'organització d'UPV, Enric Morera, podria provocar el necessari reeiximent del nacionalisme al país.

Comptat i debatut, el Bloc Nacionalista Valencià té tot el 1998 per endavant a fi de consolidar-se com a opció política, i per tal d'aconseguir aglutinar des de posicions antisucursalistes i de clara oposició a la dreta, l'electorat descontent amb la globalitat de l'esquerra.

Zaplana, el 'pacificador'. Amb tot, la gran discussió, el dilema al País Valencià aquest 1998, és si Eduardo Zaplana i el seu partit asseguraran en les pròximes eleccions la majoria absoluta. La qüestió s'imposa més ara, quan el seu soci, Unió Valenciana (UV), ha trencat el pacte amb el PP a l'Ajuntament de València i ha anunciat de passada que també és qüestionarà el proper estiu el pacte que manté en el govern de la Generalitat. Tot plegat, la situació de l'esquerra valenciana com també les convulsions epilèptiques d'UV no fan més que evidenciar la consolidació de la

ARXIU / RAFA GIL

dreta majúscula així com del seu líder, Eduardo Zaplana. Al president, de fet d'habilitat no li'n falta. Una de les proves més palpables és la seua proposta al Consell Valencià de Cultura (CVC) per tal que resolga el "conflicte lingüístic valencià". Zaplana, un castellano-parlant recalcitrant, s'apunta així a la *moguda* lingüística en un intent de presentar-se davant de la societat valenciana com el gran pacificador. Encara que la idea no és nova –i només cal recordar l'estratègia pel que fa a les qüestions d'identitat que va adoptar l'ex-president Joan Lerma–, Zaplana s'assegura així restar protagonisme als d'UV. És, després de tot, una estratègia combinada i complexa destinada a dotar el PP d'una aparença ideològica de caire "valencianista" que alhora mira de buidar de contingut el catalanisme i l'anticatalanisme. Fet i fet, es tracta d'elevat falsàriament a la categoria de "*nacionalismo valenciano*" un cert "*regionalismo bien entendido*" assentat sobre la base d'un autonomisme aparentment més fort i que reté certes formes radicals d'indigenisme com ara les falles, l'autocomplaença historicista o l'ambigüitat calculada pel que fa a la llengua dels valencians. En un context polític tan confús com el valencià, en què desgraciadament encara cueja a tort i a dret la coneguda com a "batalla de València", aquest discurs narcotitzant exercit des de la majoria política pot trobar no pocs corifeus. A més, cal tenir en compte que Eduardo Zaplana ha cercat entre els desencantats del nacionalisme valencià els dissenyadors d'aquest corpus ideològic amb la qual cosa s'ha assegurat també una certa coherència.

Embolica que fa fort. Mentrestant, Zaplana –malgrat haver estat el primer president de la Generalitat que ha fet un discurs del Nou d'Octubre íntegrament en valencià– continua usant sempre el castellà, Canal 9 es perpetua en la seua condició de telecarronya, els llibres de text són estrictament censurats, les revistes en valencià han perdut tota possibilitat de finançament institucional, es rebaixen els criteris sobre ús de la llengua per al funcionaris, es "prohibeixen" actes culturals com ara els Premis d'Octubre o es condemna a l'ostracisme personatges com Enric Valor o d'altres ja desapareguts com l'assagista Joan Fuster, el poeta Vicent Andrés Es-

ARXIU / RAFA GIL

Eduardo Zaplana i Joan Romero (dalt) són els dos rostres més visibles d'un costat i d'un altre de la política valenciana. Mentre el PP creix, els socialistes valencians miren d'esdevenir l'alternativa al poder. Paral·lelament, el nacionalisme valencià assaja noves fórmules polítiques, com la del BNV (en la foto del costat, una imatge de l'acte de presentació del Bloc Nacionalista del passat dia 12 al Palau de la Música de València).

tellés, el cantant Ovidi Montllor, el pintor Josep Renau etc.

Síntoma també d'aquest desgavell calculat és la concessió de la medalla d'or de la Generalitat valenciana el propassat Nou d'Octubre de forma pòstuma al lingüista Manuel Sanchis Guarner juntament amb Ferrando Badia i Xavier Casp. Els darrers dos personatges van contribuir amb la seua bel·ligerància de signe anticatalanista a l'extinció cívica del primer. Sanchis Guarner, no ho oblidem, fins i tot va patir un fallit intent d'atemptat amb

bomba de signe clarament anticatalanista.

Per al Partit Popular i Eduardo Zaplana, el benefici d'aquesta reconciliació civil de laboratori no és un altre que el de guanyar-se una imatge de pacíficadors.

Amb tot, les faves són comptades. El PP ho té tot o quasi tot de cara per al 1998, mentre que l'esquerra valenciana malda per tal d'aconseguir una certa estabilitat i un cert assentament que podria traduir-se en rostres i missatges nous.